vaja ainult villased riided aeg-ajalt hoolega läbi klopipida. Muidu tulevad neljateistkümne päeva pärast munadest väikesed tõugud (vastsed) välja ja need ongi need rätsepad. Enne õmblema asumist tarvitavad nad oma tulevast ülikonna-riiet toiduks. Koi tõugud söövad lamba, nugise, orava, kobrase ja teiste loomade naha karvu, ühe sõnaga — kõike, mida tarvitatakse kasukate, kraede, muhvide, mütside j. m. jaoks, ja peale selle veel villaseid riideid. Nad ei hooli sellest, et värvija nende toidu ära on värvinud: see maitseb neile igal kujul hästi.

Villakarvu tarvitavad koitõugud veel oma riieteks: nad närivad karvad tükkideks ja kleebivad need tükikesed siis ilusasti kokku. Niiviisi valmistab tõuk omale villase kotikese, mille sisse ta enese ära peidab. See on tema elutuba ja ühtlasi ülikond; siin elab ta niisama rahulikult, nagu tigu oma karbis. Aegamööda roomab tõuk kalevit ehk nahka mööda edasi; siin on tal niisama armas elada, nagu väikesel tallel lopsaka rohu ja lilledega kaetud aasal.

Päev-päevalt muutub tõuk ikka pikemaks ja paksemaks: vana elutuba jääb talle liiga kitsaks. Tõuk närib selle pikuti katki ja paneb uue riba vahele. Kui esialgne maja mustadest villadest oli tehtud ja tõuk vahepeal punase kalevitüki peale oli roomanud, siis teeb ta mustale ümbrikule punase triibu.

Mõne aja pärast muutub ka see elutuba kitsaks, ja tõuk paneb jälle uue laia juure. Koitõukude ümbrikud on vöödilised ja väga mitmevärvilised, selle järele mis värvi need riided olid, kus selle tupe ehitaja elas.

Tõugu elumaja on mõlemast otsast avatud.